

SZERKESZTŐI IRODA
és kiadóhivatal: Püsp. Lyc.
nyomda. Küldemények ide
intézendők.
Megjelenik a lap minden
szombán.

GYULAFEHÉRVÁR

ELŐFIZETÉSI DÍJAK:
Egész évre 4 frt. Félévre 2
frt. Negyedévre 1 frt.
Folyó szám ára 8 kr.
Hirdetési díjak: Egy négyzet
centim. tér ára 4 kr. Helygillio-
tek minden hirdetés után 30 kr.
Nyiltér sora 25 kr.

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

A gyfvári ipartestület közgyűlése.

A gyulafehérvári ipartestület vasárnap, a hó 8-án tartotta meg évi rendes közgyűlését a tagok élénk érdeklődése mellett. A gyűlés — mint mindig — most sem folyt le oly simán, mint a hogy azt a mai korban méltán feltételezhető művelt iparosoktól elvárni lehetne. Ingerült, lázas hangulat, céltalan eszmecsere, semmitmondó megjegyzések, tárgyaltalan és személyeskedő hivatkozások láncolata volt az, mely az ülést nem a rendes társulati összejövetelek közzé sorozta. S így van ez már talán a testület fennállása óta változatlanul, a minnek oka abban rejlik, hogy az iparosok nagy része még most is a régi czéhrendszer híve s annak gődelgetett emléke homályt borít a törvényhozásilag alkotott testületi életre. Melyik az idősebb reájuk nézve, nem kutatjuk, annyit azonban egész jóakarattal bátorkodunk kijelenteni, hogy a jelenben létező nem olyan rossz, hogy azzal megbarátkozni lehetetlen volna. Feladatunkon kívül esik az is, hogy részletesen bírálgassuk a most divó testületi rendszer adta jogokat és előnyöket, csupán a jelen közgyűlésen szerzett tapasztalatainkat akarjuk néhány szóban elmondani, a mi, úgy hisszük, nemcsak jogunk, de kötelességünk is. Kötelességünk pedig első sorban magukért az iparosokért, kik — a mint Darabont György polgártársunk magát kifejezte — „homályban boronganak.“

S ez igaz is. Mert mindaddig, míg az iparos az ő testületi jogait oly ferdén fogja fel, hogy azokat a ezéltől egészen eltérőleg, tehát a testületi élet határain kívül, a saját, hogy úgy mondjuk „családi körében“ fájdalomosan sajogható sebének meggyógyítására akarná érvényesíteni — tévedésben van, vagyis „homályban borong.“

A testületi jog azon jog, melynek erejénél fogva a testületben tapasztalt hiányokat, rendtelenségeket, szegénységet, mindennemű bajokat pótolni, rendbehozni, gazdagítani és orvosolni jól indokolt személyes felszólalással eszközölni lehet. A testületi jognál fogva hatalma van bárkinek is a testületben létezőt, ha az rossz, nem létezővé tenni, a nem létezőt pedig, ha az jónak mutatkoznék és a mennyiben a törvényes korlátok között lehetséges-

nek mutatkoznék — létezővé tenni; természetesen mindig jól indokolt személyes vagy írásbeli felszólalás alapján. — De arra már nem terjed ki a testületi jog, hogy az én legényemet egy másik iparos társam jobb fizetés ígérete mellett át ne édesgethetem tőlem. Azt sem engedi meg a testületi jog, hogy valaki indítványt tessen a testület pénzből nyers anyagokat beszerezni, mely s. erintők az iparosok boldogulását mozdítaná elő. A testület vagyona eshetőségeknek, talán veszélynek ki nem tehető, azt fizleti spekulációkba fektetni nem lehet. Különbben is az egyesület vagyona oly csekély, hogy az még alapnak is alig elegendő. Van arra más mód, melyet később fogunk elmondani.

Egyáltalán, homályban borong az egész testület, kezdve a legelső tagjától a legutolsóig. S ez volt az oka a nagy lármának is, mely a közgyűlésen minduntalan megújult. Első sorban a tisztviselők nincsenek tisztában feladatukkal, a kik a tárgyalás alatt némán gubbasztotak, a helyett, hogy az erről arról nyilvánult óhajtszókat érdemük szerint figyelembe vették volna, s azokat higadtan, komolyan le is tárgyalták volna. Ez a körülmény indíthatja a hatóságilag kiküldött biztost is arra, hogy hatáskörét túllépve, a gyűlés vezetését magára veszi, holott neki ahoz joga nincs. Az iparhatósági megbízott kötelessége jelen lenni a tárgyaláson, azt figyelemmel kísérni, a hallottakat emlékébe vérsni s az orvoslandó bajokat, melyeket a testület önkénylleg el nem oszlathat, az illetékes fórum előtt kifejezni, kérve annak sürgős orvoslását. Az iparhatósági megbízott élő szóval csak akkor vehet részt a tárgyalásban, ha netalán a közgyűlést vezető testületi elnök nem volna képes a tárgyalást rendes medrébe visszaterelni, ha az elnök tekintély nem volna elég súlyos a kívánt nyugalom helyreállítására. Ezt pedig vides okunk feltételezni a most elnöklő polgártársunkról, ki maga elég tekintélyvel, képzettséggel bír arra, hogy mint elnök nemcsak névleg, hanem tényleg elfoglalja azon állást és az ipartestületi közgyűléseken tényleg elnököljön, az ügyeket vezessék, ne hagyja azt egy nem illetékes factor vezetésére.

Az iparhatósági megbízott tehát szintén ferdén fogja fel jogát, valamint maga a testületi elnök is. Mit várhatunk tehát a testület többi tagjaitól?

De mondjuk ki nyíltan, a testületi elnök nem is juthatott szóhoz. Az iparhatósági megbízott a törvény száraz lapjaival kezében első vette kezébe a gyeplőt, s azt az utolsó szóig ki sem eresztette. A testületi elnök pedig gondolta magában, hogy ennek így kell lenni, s hallgatott mint a parancsolat. Pedig az a testületi elnök kellett hogy érezze leginkább annak a szegény iparosnak ha nem is egészen correct, de mindenesetre méltánylandó felszólalását. Az a testületi elnök, a ki szintén iparos, tudhatta leginkább azt, hogy az a szegény iparos, ki segíteni szeretne magán nem talál kedvezőbb alkalmat eszméinek népszerűsítésére, mint éppen a testületi összejövetelt, hol nagy része jelen van azoknak, kiknek ha fáj valami, otthon vagy kinn az utcán hiába jajdul fel, meg nem hallja senki, s nincs ki osztozzék az ő fájdalomában. A testületi elnök mindennek daczára még csak nem is bölintott, holott az alapszabályok világosan körülírják az ő funkcióját, megnevezik kötelességeit, mely szerint ő, de csakis ő van hivatva a tárgyalás vezetésére. Ő hallgatott, habár hallgatása fájdalmat okozott neki. S a választmány, es a fitkár ur? Hallgattak, nem volt egyetlen szavuk sem erre, sem arra. Ők sem tehetek mást mint az elnök ur.

Mindaddig pedig míg az ipartestületi előjáróság nem tud a saját eszével gondolkodni, a saját szájával beszélni, a saját lábán járni, addig mindig így lesz. Egy nyáj pásztor nélkül. Tehát „homályban borong.“

Felvetett az eszme egy áruaktár felállítására iránt, honnan az iparosok ilesőn szerezhetnék be ipari szükségleteiket. Persze, segítő eszközül a testület pénzét óhajtván. Ez téves felfogás. A testület pénze, a mint már kifejeztük, fizleti spekulációkba nem tektethető. — Igaza volt az iparhatósági megbízottnak, midőn szakcsoportok alakulására hívta fel a figyelmet. ez volna a helyes. Minden csoport gondoskodik a saját szükségleteiről. Természetesen egy firma alatt. De miből? Ez a kérdés az, melyre nézetünket ki kell tejtenuk. — Valjon ki nem rendelkezik az iparosok közül egy akkora tőkével, melynek letéttelével a ezél elérhető volna? Azt hisszük, hogy képes erre minden egyes iparos, ki a ezéltben saját boldogulását látja elérhetőnek. Háromszáz iparos egyezeröttszáz forintot képes összehozni, ha fejenként öt frtot

TÁRCZA.

Szeget-szeggel.

(Levél T. J. barátomhoz.)

Kedves barátom!

Ugy e ismered — hogyne ismernéd — Petőfinék „Szeget szeggel“ ezimű költeményét?

Sok jó és rossz dolgról szól az a mese. Van benne somfa-nyíl és hátfájás, körtefa és megrakás, dzsava viz és csók lopás, de a mi legfőbb: boszú.

Azért neki az a találos ezime: Szeget-szeggel.

De ne ijedj meg barátom, én most nem boszúból írok hozzád.

Világért sem!

Nem adtál te nekem soha arra alkalmat s ismerve csendes természetedet, reményem se' lehet ahhoz, hogy valaha adsz. Pedig igazán hálás téma az a boszú.

Hogy fog az embernek a tolla, mikor azt a harag vezet, s mily szellemes tud lenni még hazafi Vérai János is, mikor a boszú ihlette szavak áradnak ajkairól a szélrőzsa minden irányában! . . .

De se' baj! Ha nincs is most eszem, mibe tollamat mártam, van szívem; és e kifogyhatatlan tintatartó tartalmából csalog ki néhány cseppecskét, régi emlékeim örök emlékeztető naplójából kiszakítandó pár levelet, tanulságul neked — házasulandó fiatal embernek.

Ezelőtt — tudj' Isten hány évvel, — én is azon a kényes ponton állottam, melyen te most állasz. Titrelmetlenül vártam a perczet, mely nekem már e földön mennyországot vagy poklot vala szerzendő.

A kezdet rossz vala.

Mindjárt az eljegyzés után távol vetett a sors az én egyetlen — imádot Mariskántól. A szerelmes fiatal ember mit tehet ilyenkor?

Levelet ír — tele érzelimel és vágyódással.

Igy megy ez minden héten. Még a nap is meg-

van határozva, melyen egyik írja, másik kapja. Ha aztán hó fuvatag keletkezik s a vonat elakad, neme a posta, hanem a levélíró, illetőleg a nem író a hibás. Lesz is ebből egy kis ártatlan zivatar, gyengéd szemrehányás, panasz és könyvel felt. levélpapíros, de csak azért, hogy homály fávoztával a felsőtő nap annál szebben ragyogjon.

K. B! én ezeket már mind átstem. Ha ember érezte, úgy én éreztem a szerelem hatalmát.

Oh, de tulajdonképen milyen ügyetlen vagyok én! A szerelemtől irni neked, ki nem fülig, hanem az utolsó hajszáladig vagy szerelmes.

Apaga satana!

Tehát a mint mondtam, vagy mondani akarám, házasulandó fiatal embernek nagy kérdés nemcsak a pénz, hanem a lakás is. Fődolgoz az, hogy a békés családi életet ne zavarja meg se' ellenség, se' jó barát.

Hej, barátom én már mint házasulandó fiatal ember sokat küzdöttem a szomszédokkal. Kényelmes, de nem eléggé ezélszerű lakásra akadtam.

Egy feljárom volt és egy tornáczon oly szerelmes párral, kik közelebb álltak a nyolczvanhoz, mint a hetvenhez. Öríttek is, mint a szemök világát. Ha tíz óra után találtam hazamenni, a jegyesem már tudta az ország más sarkában. Ha korán felköltem, a leendőmtől már hat nap múlva kaptam a levelet, hogy tán a nem szerencsés választás miatt aggódom.

Pedig — Isten látja lelkeket — még egy fél szóval sem sértettem meg őket; daczára annak, hogy elég okom lett volna rá.

Például. A kis Janesikát — kedves malaczkájukat — mindig az ajtó előtt etették. Az öreg ur adogatott neki, kedves élete párja, meg ennek öregebb nő testvére gyönyörködtek benne.

De szerettem volna azt a kedves állatkát elpusztítani! Mily örömmel néztem volna, ha egy markos legény viszi a hátán, s a fekete sereg diadalal kíséri. Csakhogy ők úgy vigyáztak rá, hogy még sétálni is kísérettel ment a Janesika.

Ez még tilrhető lett volna.

Hanem a majorság, s különösen a kakas csinált sok nyugtalanságot nekem. Napközben még eltelt valahogy. Vagy az udvaron bajogtak, vagy az előszobában huzódtak meg: hanem éjjelre ketreczbe zárták őket melyek nem messze a hálószobámtól voltak elhelyezve. Ezért már boszút állok — gondolám magamban és ki is főztem a tervet.

Egyik reggel állit be az inasom és nagyokat ásít. „Tán álmos vagy Pista?“ kérdem. A biz' én instállom, hogy az Isten pusztítaná el azokat a kakasokat. Éjjel után egy cseppet sem aludtam.

„En is úgy vagyok, Pista; valahogy a dolgon segíteni kellene.“

„De hogy segítsünk, instállom?“

„Tudod mit? úgy-e a nagyságos urék jókor le szoktak fektetni?“

A tyukokkal instállom.

„Épen jó; éjjelég jól ki alulhatják magokat. Mondok én neked valamit.“

De aztán hallgatni is tudsz!“

Tudok.

„Ugy kilenez óra után lekasztod a ketreczet, és te elég ügyes vagy arra, hogy észrevétlenül a nagyságos urék hálószobájának ajtajáig vidd. Itt szépen csendesen leteszed, aztán messz nyugodtan aludni.“

„Megtesszem instállom még ma este“ felelt Pista határozottan.

Másnap elindulok a hivatalba, hát az öreg úr érti a majorságot; de nem oly vig areczsal, mint máskor.

„Jó reggelt kívánok — nagyságos uram — szépen fejlődnek a szárnyasok.“

Bizony szépen, hanem a hangjok is nagyon megkezdett jöni. Az éjjel úgy lármáztak, hogy egy cseppet se aludtunk.

„Csak esős időt jósolnak — nagyságos uram — ha megcseppen, elcsendesednek.“

Es ezzel távoztam.

Hanem másnap — harmadnap újra panaszkodott az öreg ur. Már arról gondolkodott, hogy mind leölette a kakasokat, de a mellett kezelet valamit sejtteni

Es sejtelve beigazolódott.

Az ötödik nap felkészült éjjeli hadjáratra. Nem

tesz le a szervezendő társulat pénztárába. 10 frttal fejenként 3000 frtot, 15 frttal 4500 frtot, 20 frttal 6000 frtot. De ne menjünk tovább. Akármelyik summa elegendő egy áruaktár felállítására, mert hol a nevezett tőkék megvannak, annak arányában háromszoros előnyt élvezhetünk, vagyis hol 6000 frt készpénz van, ott 24 ezer frtig becsüllet is van.

Már pedig 20 frtot akárhányszor itt a mi kis kereskedőinknél elküldtünk, hogyne adnók azt örömezzünk a saját kamaránknak.

Persze ehhez erős akarat, józan gondolkodás, együttérzés kell, másképpen célt nem érhetünk.

Ilyen formán lehetne megvalósítani a beteg- és temetkezési egyesületet is. Ha a 300 iparos személyenként csak egy frtot áldozna fel a valóban nemes célra, az alap megvetne volna, melyet tovább fejleszteni a tagsági díjak volna hivatva, nem is számítva a közönség azon módosabb részeinek támogatására, a mely egy ily nemes feladatot teljesítő intézményt mindig méltányolni és segíteni szokott.

Mi leszünk az elsők, kik szerény tehetségünkhöz képest az alakítandó beteg- és temetkezési egyesület javára 20 frtot felajánlani fogunk, ha meggyőződünk arról, hogy az indítványt tevők a cselekvés pillanatában megbátárlani nem fognak, s azt önmaguk javára életre hívni, életben tartani együttesen munkálkodnak.

Vetkőzzük le ferdeségeinket, gondolkozzunk józanul, legyünk urai akaratunknak s ne hagyjuk saját magukat elveszni a semmiségbe, hová oly közel jutottunk.

Tudósító.

Takarékpénztáraink reformja.

Irta: Székely Ferencz.

(Szerzője „A valuta kérdés rendezéséről” című akadémiai pályadíjat nyert munkának. A szerk.)

Körülbelül egy éve, hogy „a nemzetgazdasági szemlében” ugyanezen tárgyról jelent meg egy dolgozatom.

Röviden elmondva az volt a tartalma, hogy nem oszthatom azok nézetét, a kik a takarékpénztárak ügyét egy országos törvénnyel akarják rendeztetni, melynek az volna a két főpontja, hogy:

1. a takarékpénztárak állami felügyelet alá helyeztetnek;
 2. a takarékpénztárnak előíratik, hogy a betétek mely hányada helyezhető el p. o. a jelzálog üzletben, mennyi a leszámítási üzletben és hány százaléka helyezendő el föltétlenül állampapírokból.
- Ennek ellenében én azt javasoltam, hogy ne állami, hanem autonóm formában rendezzük a takarékpénztárakat oly módon, hogy az ország összes takarékpénztárai szervezkejenek egy összehívandó ország-

gos kongressuson testületté és válasszák meg a saját hatóságukat: a Budapesten székelő „takarékpénztári kamarát”, melynek ellenőrzési és disciplinárius jogait aztán törvénybe kellene iktatni. A takarékpénztárak üzletére vonatkozó egyforma és részletes törvényes előírásokat pedig, de különösen azt a minden intézetre rovándó köteleességet, hogy betétei egy jelentékeny részét föltétlenül állampapírokból tartozik elhelyezni, közgazdasági viszonyainkhoz nem illőnek és ennél fogva károsnak kell kijelentemem.

Nem szerzői hiúság az oka, hogy a kérdésre és vele együtt fentidézett cikkemre visszatérek. Nagyon is aktuális és szomorú események azok, a melyek megint napirendre hozzák a takarékpénztári kérdést; oly események a melyek fájdalmas viszhangot keltettek országszerte nemcsak azért, mert súlyos csapást mértek ezrek vagyoni állására, hanem még inkább azért, mert gondolkodó ember nem térhet ki azon aggodalom elől, hogy oly katasztrófák a melyek megtörténtek legutóbb Békés és Szilágysomlyón, évről évre ismétlődve másutt is megfognak történni, mindannyiszor megsemmisítve nem jelentéktelen közvagyonot és évek sorára tönkre téve egy egész vidék anyagi jólétét, hacsak nem orvosoljuk azokat a szervezeti bajokat, a melyek ama sajnálatos eseteket lehetővé tették.

Ezeket a szervezeti bajokat pedig alaposan megvizsgálva a dolgot — egyetlen egy főponthoz lehet összefoglalni: a hiányos ellenőrzésben. Az én tudomásom szerint eddigelő minden tönkre ment takarékpénztárnál: vagy egyáltalában nem volt ellenőrzés; vagy nem volt hatályos. Itt van a kérdés fordulópontja. Bankok és bankárok rossz vagy elhibázott üzletekben szoktak tönkremenni, a takarékpénztárak nem. Az ő üzleti körük oly egyszerű, hogy a dolgok természetes rendje szerint őket csak egy buktathatja meg: a hűtlen kezelés és ezért az immár elodázhatatlan reformnak ezt a szempontot kell első sorban szem előtt tartania.

(Folyt. köv.)

A vidék és a képzőművészet.

Hazánk kulturális fejlődésében egyetlen ág sem emelkedett oly rohamosan, mint a képzőművészet. Ebben tagadhatlanul nagy érdeme van a törvényhozásnak, mely segélyt a magyar képzőművészet iránt soha meg nem tagadta; de nagy érdeme van maguknak a művészeknek és a fővárosnak is. Sajnosan nélkülözöljük azonban még mindig a vidéket, azt a vidéket, a mely mindig talpon van, ha a hazafias lelkesedés őt bármily célra felszólítja; nélkülözöljük azt a vidéket, mely együtt tud és szokott is érezni a fővárossal a nemzeti kulturális kérdésekben, ez a vidék ma még — mondjuk ki

nyíltan — még mindig bizonyos közönyösséggel viselkedik a képzőművészet pártolása iránt.

Az országos képzőművészeti társulat e közönnyt akarta megtörni akkor, mikor elhatározta, — s most már több városban létesített is, — hogy egyes nagyobb vidéki városokban képképző kiállításokat rendez, mely kiállítások azok számára létesítettnek, kik Budapestre hasonló kiállítások alkalmával fel nem jöhetnek, alkalmuk nyíljék a magyar művészet remekeivel és másfelől újabb alkotásaival megismerkedhetni.

Voltak ily kiállítások Veszprémben, Szombathelyen, Kolozsvárt stb., de az eredmény meglepőleg csekély volt. Vidékünk előkelő gazdag közönsége még mindig nem bír a képzőművészet iránt, hogy házának, lakásának berendezésében mily hiányt jelez az a szép kép, a mely nem függ a falán.

A vidéken jó módu, művelt házakban a lehető legszebb, legdrágább butorzattal találkozunk; a lakás berendezése kifogástalan, a háztartás előkelő és sok pénzt felemésztő, a lovakra, kocsikra bőszesen jut, de a legtöbb fénytűzéssel ellátott helyeken is a szepet, gyalázatos „ol druck”-ok csunytják el, kirívó ellentétet képezve a szebb butorzat többi ékességével.

Észünk ágában sincs azt képzelnünk, hogy 3—400 forintos képeknek vételét minden tehetősebb vidéki gazda győzheti; de én csak azokról beszélek, a kik tehetnének, a kik, mint a fentebbi példában mutattam, van érzékük minden szép iránt, csak a mi valamennyi között talán a legszebb, a mi bájta és varázst kölcsönöz az életnek: képzőművészet iránt a nincs.

Meg kell értetnünk vidéki intelligenciákkal, hogy az „ol druck” valóságos szegénységi bizonyítványa a házigazda izlésének; egy csinos acél- rézmetszet ezerte szebb és ezerte alkalmasabb, de vizre is szebb és a házigazda izlésének kimutatására is alkalmasabb. Ily metszetek megszerzése a lehető legkönnyebb, ha a vidéki intelligencia egyszerűen beáll a magyar országos képzőművészeti társaságába és évi tíz forinttal mint tag rész vesz tagsági jegyével minden évben a társulat által rendezett eredeti olajképek kisorsolásában, szabad bemeleti jegye van neki és családjának az összes tárlatokra és azon felül minden évben 4—5 gyönyörű kivitelű metszvényeket kap magyar művészek által kiállított nagy hatást keltett képekről.

Az idén például Benczur gyönyörű képének metszvényét kapják a tagok.

Ez a pár sor csak felhívás ohajtott lenni azon magyar vidéki intelligenciához, a melynek érdekelttségét, meg vagyok győződve, csak fel kell kelteni, hogy kész legyen a szép és a nemes meleg pártolására.

Fenyvessy Ferencz,
országgyűlési képviselő.

kellott sokáig baktatnia. Mindjárt az ajtón kijöve üdvözölték őt az ő kedves szárnyasai.

Fel is zavart kiabálásával mindenkit. De legjobban kijutott abból Pistának, ki egy személyben az ők inasok is volt. A tréfa következménye szomorú volt, Pistának távoznia kellett.

Aldja is az Istent érette mai napig.

Ezzel az öreg urnak csendes éjjeli lettek, de nem egyszersmind nappalai.

Az a kovács és az a lakatos, két felől két szomszéd, sokszor kihozta az öregot sodrából. Különösen a feleségétől kellett sokat hallania, hogy nincs annyi energiája, hogy azokat az alkalmatlan szomszédokat onnan elűzze.

Végre az öregnek jó eszméje támadt. Meghívta a két szomszédot egy pohár borra. Elegáns vacsorát készített, és a legjobb hordóból eresztett.

Borozás után elég érthető czélzással azt az újaját fejezte ki: vajha mi hamarabb megörvendeztetnék őt annak kijelentésével, hogy nem sokára lakást fognak változtatni.

Es az egyszerű mester emberekben volt udvariasság. Kivánságának teljesítését a legkészségesebben megígérték.

Hanem másnap szomorú öntudattal józanódtak ki. Mit tegyenek? Adott szavukat be kell váltaniok.

Jó ismerősök lévén, hozzám folyamodtak, hogy mi tévők legyenek.

„Tudják mit? mondám nekik. Változtassanak lakást. De mivel öntöknek a berendezkedés máshol nehezen menne, cseréljék föl a lakásokat. Így senki sem mondhatja, hogy adott szavukat nem tartották meg.”

Nem győztek eléggé hálálkodni, hogy én így ki segítettem őket zavarukból.

Harmadnap már megkezdődött a költözködés.

Az öreg ur hosszú száru pipáját kidugva az utca felől ablakon, egész kéjérettel szemlélte a mint egy-egy tele szekér elindult a lakatos meg kovács lakásától.

De alig pár percz múlva a gutta majdnem hogy megtűtötte.

A lakatostól elinduló szekér a kovács kapuján fordult be; a kovácsé meg a lakatoséén.

Ez már annyira kihozta az öregot sodrából, hogy még az nap felmondott a lakással.

Én meg még az nap kifogadtam az öreg ur felmondott lakását, mely igen alkalmas volt arra, hogy engemet feleségemmel és anyósommal magába fogadjon.

A leendőmnek is megírtam a dolgot. Intézkedésemet helyesléssel fogadták, de ők is intézkedtek. Többek között meghagyták, hogy a falból a szegeket ki ne szedjük, mert ez által a fal nagyon megrongálódik.

Ez már szegyet ütött a fejembe. Furcsa! ott hagyjam a szegeket... Tán azért, hogy elveimet, függetlenségemet rájuk felakaszszam?

Azért se teszem!...

De mégis, tán nem illenék ily kegyetlenül bánni az én kedves Mariskámmal.

Bementem tehát az öregekhez. Előadtam, hogy mily nagy kár lenne nekünk, ha ezek a szépen kifestett szobák a szegek kiszedése által megrongálódnának. Mily nagy nyereség lenne reánk nézve, ha a szegeket a falban hagynók. Inkább készek vagyunk minden egyes szegyet megvásárolni stb. stb.

Erre az öreg komor arca is felderült. És késznek nyilatkozott minden egyes szegyet 10 krajczárért nekem átengedni. Én pár órai gondolkodásidőt kértem.

S azt gondoltam k. b. hogy busultam a szegek drágaságán? Dehogyan! Kimondhatatlanul örvendtettem. Lesz mit okul vessek a feleségemnek, ha szememre veti, hogy legelső kívánságát sem teljesítettem, s a mellett, a mi fő: függetlenségemet is megmentem.

Egy óra múlva nyilatkoztam, hogy a szegeket bátran kiszedhetik, csak ovatosan tegyék, mert a házi urtól fel vagyok hatalmazva, hogy a szobákat ép állapotban vegyem át.

Az öreg ur nyilatkozatomat tudomásul vette és azonnal hívatta a lakatost.

A lakatos — nem tudom irántam való hálából — vagy mért — minden egyes szegyet 5 krajczárért vett ki. Azonkívül a szegeket magával vitte.

De fine finale feleségemmel és anyósommal egy hónapra ezen esemény után szerencsésen megérkeztem. Szegek nem voltak a falban. Elbeszéltem nekik a történeteket és ők megnyugodtak. Rögötlen küldötték a lakatos után, ki nem csak azzal örvendeztetett meg engemet, hogy minden egyes szegyet a maga helyére ingyen visszatett, hanem azon örömbirrel is, hogy tekintettel előhaladott korukra, mind ő, mind komája a kovács, mesteregükkel a mai napon felhagynak.

Es azóta nálam szilárdan, a maga helyén áll minden; de ismerve megfontoló és okos észjárásodat, tudom, hogy nálad még szilárdabban fog állani. — Mit őszinte szívből kíván a te szerető barátod — Szemlélő

A nőkről.

Irta: Viharos.

Valljuk be, mert ha nem is vallanók be, mégis csak igaz marad, hogy a nő hatalmasabb a férfinnél. Az a diplomata, a ki mindenben és mindig az asszonyt kereste, rövid mondatában elmondotta az egész világtörténet mechanikáját. A mi történik, s a mi meg nem történik, a mi jó és a mi rossz: az indi óka ha nem is mindig a nő szava, de legalább is a nő képe volt. Ádám folyton csak a hiányzó bordája után fut, hogy visszaszerezze. Talán futó bolond, de a bolondsága gyógyíthatatlan. Még az a másik hóbort se gyógyíthatja ki belőle, melyet Tolstoi „Kreutzer sonatában” hirdet: a szent erkölcs sem. Tolstoi túl volt a hatvan esztendőn, mikor hirdetni kezdte, a tanítványainak is túl kell haladniok a hatvan évet, mikor vallani kezdik. A szent erkölcs, akármilyen szent is csak csinált dolog, míg az őszön, ha még olyan nem szent is: született erő, vagy született gyöngeség.

IRODALOM.

*** Sirisaka közmondások könyvéről.**

Bizonyára emlékeznek még t. olvasóink azon szép és érdekes ismertetésekre és bírálatokra, melyek az elmúlt polgári év második felében Siriska Andor pécsi tanítónak, (ki bár fiatal ember, de már is az első rangú népi-irodalmi írók körébe küzdötte fel magát) — a „Magyar Közmondások Könyve“ czimű jeles munkájáról jelentek meg a honi magyar lapokban. A tehetséges és vasszorgalmu szerző e művéről lapunkban már több ízben megemlékezünk. Most ismét erről akarunk szólni. Ugyanis nevezett író, ki egyúttal e műnek kiadója is egyszerűsint, a könyvről megjelent ismertetések és bírálatokat („A sajtó ítélete“ czim alatt) betűrendes kivonatban utánnomatta s ezt megrendelési fölhívás kíséretében beküldötte mindazon tanintézeteknek és magánszemélyeknek, kikről feltehető, hogy e valóban terjesztésre méltó s házagpótló könyvét esetleg pártolni fogják. Lapunk szerkesztőségét is fölkérte, hogy e munkája ügyében ismét fölzóljunk Mi e megkeresésnek annál is inkább hajlandók vagyunk eleget tenni, a mennyiben tényleg már több ízben meggyőződünk arról, hogy nevezett fiatal író társunk és szellemileg barátunk minden tekintetben megérdemli nemesak a tanítók, tanárok, papok írók és szónokok, hanem általában az egész művelt közönség rokonszenvét és pártolását egyaránt. Ezen legutóbbi munkája által kettős okból is megérdemli, hogy személyével, illetőleg hangya szorgalommal szerkesztett könyvével kissé hosszabbban foglalkozunk. Megérdemli a szép tehetségű s valóban jeles szerző teljes elismerésünket először azért, mert oly házagpótló s kitűnő munkával gazdagította irodalmunkat a melyhez hasonlót e szakban hiába keresünk (a bölcs és tudós akadémikusok ilyen fáradsztó s tetet-leket ölü munkától irtóznak!); megérdemli másodsor az elfogulatlan magyar sajtó általános jó indultu pártfogását azon tette által is, hogy e művének árát — dacára, hogy az eddigi bevételei — mint ő ezt velünk tudatja — még sem fedezik teljesen tetemes nyomdaköltségeit — és mégis a 22 ivre (LXX és 280 lapra) terjedő esinosan és izlésesen kiállított könyvének árát 2 forint bolti árról — bérmentes küldéssel — 1 firt 20 krra szállította le, nehogy nyereszkedési vágygal gyanúsítsák, hanem ellenkezőleg: hogy ez által az amugy is nagy közkedveltségnek örvendő vaskos könyve még könyebben megszerezhető s így még nagyobb körben elterjedhető legyen. — Sirisaka kéresére tudatjuk még t. olvasóinkkal, hogy több tekintélyes tanfőru és nyelvész kívánatra, illetőleg hozzá intézett tanácsára — kikkel állandó szellemi összekötésben, levelezésben áll a szerző — a szóban levő torjedelmes munkájának egy részét — mely magában teljes egészet képez — külön lenyomat-

ban is kiadta: „Tanulmány a közmondásokról“ czim alatt. Ezen, 88 lapra terjedő s a nagy mű elejét és végét képező igen tanulságos és érdekes füzet árát oly csekélyre szabta — egy példány bérmentve csak 33 krra kerül, — hogy azt még a legszerényebb anyagi viszonyok közt is minden művelt ember megszerezheti. Megjegyezzük még, hogy a „Magyar Közmondások Könyve“-nek 2 firt s az utóbb említett u. n. külön lenyomatban 50 kr. példányonként a bolti ára; továbbá, hogy az említett vaskos műből igen díszesen bekötött példányok is kaphatók szerzőnél 3 firtjával. — Minden művelt ember s irodalom-pártoló szives figyelmébe ajánljuk szerkesztő kiadónak e könyvről a honi lapok bírálatából összeállított nyomtatványt, melyből a t. olvasó meggyőződik, hogy az 1890-ben a magyar nyelven megjelent 633 hirlap és folyóirat nagy és tekintélyes része igen kedvezően nyilatkozott Sirisaka könyvéről. Ezt bizonyítandó, szerző mindazoknak, kik őt e tárgyban megkeresik, szives készséggel beküldi a szóban forgó könyvről szóló bírálatok utánnomását. Különösen a tanárok, tanítók, a papság s általában az írók és szónokok vehetik nagy hasznát e munkának. Könyvtárak részére nem is ajánljuk, mert azt hisszük, hogy már eddig is a legtöbb helyen ott találják e művet. — Levelezéseknél és posta-utalványon eszközöndő megrendeléseknél elegendő ily czimzés: Sirisaka Andor tanító, Pécs Baranyamegye.

*** Magyar Hirlap.** Ily czimnel márczius hónap 21-én új politikai napilap indul meg Budapesten. Felelős szerkesztője Horváth Gyula, főmunkatársa Mikszáth Kálmán, mindketten országgyűlési képviselők. A „Magyar Hirlap“ a szabadelvűség szolgálatában fog állni s a kiegyezési alapnak lesz öszinte híve, de mert az, épen azért minden oly törekvésnek föltétlen és kéréhetetlen elengése, mely akár állóyalítás, akár konfliktusoktól való félelemből szerzett jogainak érvényesítésétől tartózkodik, vagy a kiegyezési törvény által érintetlenül hagyott jogkörünkön csorbát enged ejtetni. A „Magyar Hirlapot“ sem szimpáthiák, sem antipáthiák nem vezérlik és teljesen független organum lesz. Ennyit röviden kiemelve a „Magyar Hirlap“ politikai programjából, hangsúlyoznunk kell még, hogy az új lap minden tekintetben a legmagasabb zsurnalisztikai színvonalon fog állani. Belső dolgozóitársai, külmunkatársai és levelezői az újságírói és írói kar legkiválóbb tagjaiból állanak. Helyettes-szerkesztő Fenyő Sándor lesz. A „Magyar Hirlap“ naponként legkevesebb két teljes ivnyi terjedelemben fog megjelenni s miután előfizetési ára egy hónapra csak 1 firt 20 kr. a legolcsóbb nagy napilap. A lap pontos szétküldéséről a kiadóhivatal (Budapest, Gránátos-u. 16) intézkedik.

NAPI HIREK.

Gyulafehérvárt, mártius 11.

— **Halálozás.** Mély részvételt vettük a következő sorokat: Alólítottak a legbensőbb fájdalommal, de az isteni bölcs végzésen való megnyugvással hozzuk tudomásra, hogy özvegy Tódor Józsefné, született kézdívársárhelyi Kovácsi Rózália hosszas, de példás türelemmel viselt betegség után, a szt. utiköltséggel ismételt megerősítve s az utolsó kenet szentségével ellátva, az 1891-ik év márcz. 9-én d. u. 5 órakor, életének 57-ik évében, csendesen és jámborul, miként élt, az Urban elszenderült. Drága halottunk hült tetemei f. hó 12-én d. u. 4 órakor fognak a helyi róm. kath. sir kertben, a róm. kath. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra helyeztetni, lelkeért pedig az engesztelő szt. miscáldozat 13-án d. e. 8 órakor fog a székesegyházban bemutatni. Az örök világosság fényeskedjék neki! Gyulafehérvárt, 1891. márcz. 10-én Dr. Tódor József, erdélyi székesegyházi kanonok, papneveldei kormányzó. Tódor János ennek neje: Szotyori Teréz s gyermekei: Jenő, József és Róza. Szotyori Mihály és neje Jancsó Judit. Kiss Dániel mint sógor, s ennek gyermekei: Kiss Amál férj. Dániel Károlyné. Kiss Dénes s neje. Kiss Irma és unokája: Lázár Juliska. özv. Torday Jánosné szül. Kovácsi Anna mint nővére. s ennek gyermekei: Torday Dénes, ennek neje s gyermekei, Torday Mózes ennek neje s gyermekei, Torday Anna férj. Antal Jánosné s gyermekei. özv. Márton Ferenczné, szül. Kovácsi Sára mint nővére.

— **Halálozás.** Kapatán Márton székesegyházi kanonok elhunytáról a következő gyászjelentést kaptuk. Alólítottak a legfájdóbb szívvel tudatják, hogy a forrón szeretett nagybátya, önzetlen és áldozatkész jó rokon, fötisztelendő Kapatán Márton Erdélyi egyházmegyei kanonok, aranymisés áldozópap életének 78-ik áldozópapságának 52-ik évében folyó hó 8-án éjjeli 2 órakor Istenben helyezett bizalommal és példás türelemmel viselt hosszas szenvedés után a haldoklók szentségeinek buzó felvétele után csendesen elhunyt az Urban. A megboldogultnak hült tetemei folyó hó 10-én délelőtt 10 órakor fognak az örm. kath. egyház szertartásai szerint fötéri lakásáról az örm. kath. fötemplom alatti sirboltba örök nyugalomra elhelyeztetni, lelkeért pedig az engesztelő szent mise áldozat folyó hó 11-én reggel 9 órakor fog az örm. kath. fötemplomban az egek Urának bemutatni. Ki ne siratná a megboldogultat? kinek szive áldás volt, élete valódi példa, a rokonok atyukat, a szegények, árvák és özvegyek legnagyobb jótövedőjüket vesztették a megboldogultban, a magáé nem volt, — mindenkinek mindene volt. Porait áldjuk, felejthetetlen emléket szívünkbe zárva mint legdrágább kinszet örizzük Nyugodjék békében! Az örök világosság fényeskedjék neki! Szamosujvárt, 1891 márczius 8-án. Szántartó Katalin férje Novák Lajos mint testvér, gyermeke. özv. Turesa Lukácsné szül. Dájbujkát Rebeka és gyermekei, Dájbujkát Lukács, Dájbujkát Kajtán, Szántartó István mint testvér unokái. özv Szántartó Antalné szül. Duducz Rebeka és gyermekei, özv Szántartó Kajtánné szül. Turesa Anna és gyermeke mint sógoróni.

— **A Konstantinápolyi kirándulásra** szóló menettéri jegyek 60 napi érvényessége lehetővé teszi, hogy a kirándulásban résztvevő turisták nagyobb kirándulásokat is teheszenek a Keleten. E kirándulások köré bevonható első sorban a Balkán félsziget, azután Kis-Ázsia, Palesztina, Egyiptom, Görögország stb. A kirándulást rendező menetrendiroda mind e helyeken fennálló összeköttetéseit szivesen bocsátja a turisták rendelkezésére. Előjegyzések a kirándulásra csak e hó 15-ig fogadtatnak el a „városi menetjegyirodában, Kolozsvárt“ —

Közgazdasági hírek.

Gyulafehérvár, mártius 11.

Gazdasági irodalom.

Földbirtokosok kézikönyve czim alatt Kassai Adolf egy terjedelmes kötetben gyűjtötte össze a birtokjogi viszonyokra, mezeti gazdasátra, és a gazdasági jogi sztkésglátétre vonatkozó legújabb törvényeket, rendeleteket, törvénytörvényi s pénzügyi közigazg. bírósági döntvényeket. E gyűjteményt bő magyarázattal, példákkal, s iratmintákkal látta el, úgy hogy a mű valóban az a minek jelzi, t. i. kézikönyve s mindennapi tanácsadója a földbirtokosoknak. A 400 oldalra terjedő könyv, 20 fejezetben a gazdaság körébe vágó összes jogi kérdéseket fölöeli. Azon földbirtokviszonyoknál, melyekre még törvényeink nincsenek, a szokásjogot ismerteti a kir. kuria határozatainak alapján, egyebekben pedig a törvényeink halmazában és miniszteri rendeletekben foglalt szabályokat ismerteti röviden s könnyen

Ha a szent erkölcs valaha meg tudná gyengíteni a nőnek fölöttünk való hatalmát, a nő bajt állana neki és hadat üzenne az uralmat fenyegető morálnak. De nem kell félnie: a férfiak többnyire nem hatvan évesek, ha pedig ilyen idősök, hát eltagadják. Nagyon ritkák azok az emberek, a kik hatvanéves korukban születnek, s még ritkábbak azok, a kik az erkölcsöt a maguk számára is prédikálnák. Mig a vizírás dicső voltát hirdetik borban keresik nem az igazságot, hanem a maguk igazát: a morál nem gyengítheti meg a nők hatalmát s a nők a férfiaknál erősebbek maradnak, mint a hogy az erősebbek voltak a teremtés óta. Ádám nem tudta Évát rábírní, hogy ne egyék a tiltott gyümölcsből, Éva rábirta Adámot, hogy harapjon a tilos almába. Azóta százezer esztendőnél is több mulott el, és Éva még mindig csábítgat, Adámnak pedig még mindig meg van az étvágya.

Ebben az étvágyban rejlik a férfiak gyengeségének és a nők erejének titka s az étvágy ellen hiába prédikálják az elrontott gyomor borzalmaikat. A mese tud olyan rókáról, a kinek a szőlő savanyu volt, de nem tud olyan Isten lényéről, a ki az almát keserűnek mondta volna — batvanadik esztendeje előtt. Hanem ekkor már ez a keserűség amannak a savanyuságának édes testvére. Nem, a róka mely még nem ér fel a szőlőfűrt-höz s a bárány, melynek már elvászott a foga, nem flozofálhatják agyon sohasem azokat, a kik ép foggal és jó étvágygal lakmároznak a szőlőből is, az almából is.

Fatalista vagyok; menyszom a változhatatlanban. A nő az erő, a hatalom, a világ mozgató ereje, jónak és rossznak létesítője. Inkább a rossznak. Természetes is. Hiszen minden hatalom a vele való visszéelés magyát hordja magában, a női hatalom is.

Már pedig ennél nem mutatnak utat az emelkedés és megfontolás jónak polgári utjelzői, hanem szabad csapongásra csábítanak az indulatok és szenvedélyek.

A nő meggyengíti a férfi akaratát, erejét s annak ellenkezőjére bírja a mi szándékában volt, hypnotisált

médiummá alakítja, a melyet hypnotisálva ugyan, de suggestió nélkül, küld neki a világnak. Az elaltatott el tud menni az ablakpárkányon is, mert nem szédül, de le is eshetik, ha félre lép.

A nőket a poeták csillagoknak mondják; miért nem holdnak?

Hiszen holdkórossá lesz tőle a férfi és öntudatlanságba esik.

A nő a tásaságban udvariasságot követel, a társaságon kívül szerelmet. Mind a kettő béklyókép nehezedik a cselekvésre. A szerelmet a poeták is, filozofusok is az öntudatlanság állapotának mondották. A költő verseket ír róla, a bölcsész értekezéseket; az egyik hódol előtte, a másik bonczolja, de mind a kettő elismeri hatalmát.

S ezzel a hatalommal a nő él és visszaél; ez a hatalom maga a nő. A közhelyek egyike a nőt a teremtés díszének nevezi, a biblia a teremtés remekének tünteti föl. Én a teremtés veszedelmének mondóm. Talán már mások is ennek mondták. Sebaj, annál igazabb. A szabad akarat híveit pusztán az is meggyőzhetné hitük lehetetlenségéről, hogy: nő is van. A nő az akarat korlátja, azoknak a körülményeknek egyike, melyek az akaratot megkötik. A férfi nem a szabad akaratosság.

Bátran nevezhetem a nőt „Körülmény“-nek, ha a költő a magyar nő születését „gondolat“-nak, még pedig dicső gondolatnak mondhatta. Hát én szegénykezés nélkül vallom be, hogy én ettől a „körülmény-től“ félek; nem, remegek s kezemből kiesik a toll.

Fröbelféle játékszerek gyártása hazánkban. Ezek a játékok az ideig kizárólag külföldről, nevezetesen Szászországból hozattak be. Már Trefort miniszter foglalkozott azon tervvel, hogy valamelyik államilag segélyezett tanműhelyben készített ezen szereket. Baross miniszter felcelevenítette ez eszmét, és a marosvásárhelyi gyárban tényleg már megkezdik az óvodák keresletének kielégítését.

megérthető módon. A könyvet, mely Lampel Róbert (Wodianer F. és fia) kiadásában jelent meg, a gazdasági közönségnek, mérnököknek, községi elöljáróknak, stb. bátran ajánlhatjuk, mint megbízható jogi tájékoztatót. Ara 2 frt 50 kr.

Pénzügyek.

A magyar állampapírok jövője. Berlini lapok írják: „Az a tény, hogy az új német kölesön negyvenhatszorosan tuljegyztetett, a mellett tanuskodik, hogy a német lakosság befektetési szükséglete még távolról sincs kielégítve. Már most az a kérdés, hogy mit csináljon a német tőkepénzes, ha pénzét nem fektetheti belföldi állampapírokba? Ismét délamerikai papírokat vásároljon, melyeken legbiztosabban veszítheti el pénzét? Azt hisszük, hogy Németországban okultak a szenvedett káron és német tőke alig fog többé esoticius papírokba fektetett. Ez okból nagy figyelemben részesítenek most a magyar állampapírok, melyek szoliditása minden kétségen felül áll és mondhatni, hogy a magyar állampapíroknak igen szép jövőjük van, mert a német tőke előszeretettel vásárolja ezeket és az idővel elő fogja idézni Magyarország hitelképességének teljes paritását a nyugati államokkal.

Kereskedelem.

Magyar cukor Romániában. A román konvencionál tarifa cukorra 25 franc beviteli vámost állapít meg, az autonom tarifa 35 francot; ez utóbbi magasabb tételt fizeti a magyar és osztrák cukor a romániai bevételnél. E nagy differencia dacára közelebb a bottalusi cukorgyárban bukaresti számlára több wagon koczkacukor rendeltetett meg.

A szegedi állami faraktár, melyet még a királybiztosság idejében szereltek és állítottak föl, ismét jelentékenyen kibővítették és ellátták mindenféle építőanyaggal. A napokban az állami fűrészgárakból 13 wagon anyagot szállítottak a faraktárba. Kiss Ferencz kir. főerdész, ki az állami faraktárra felügyel, intézkedett az iránt is, hogy a raktár épületfarszekkel is kellekép fölszereltesék.

Iparügyek.

Nyitrai megyei himzőipar. A nyitrai megyei himzőipar a bécsi gazdasági kiállítás háziosztályában nagy feltűnést keltett. Maguk a nyitraiak sem tudták, hogy a köznépek himzése az uralmuk előtt oly becses anyag. Már Bécsben felkapták a himzett árukat és már Bpsten is sok előkelő házban találjuk a nyitrai cikkeket. Nyitrai most megyei bizottság alakul, mely figyelemmel fogja kísérni a szükségletet s egy kereskedés útján vevőket keres a nép czikkének.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **ISSEKUTZ JÁNOS.**

Kiadó: Papp György.

Nyiltér*)

Ganz seid. bedruckte Foulards fl. 1.20 bis fl. 4.65 p. Met. (ca. 450 versch. Dessins) — vers. roben- und stückweise porto- und zollfrei in's Haus das Seidenfabrik-Dépot G. Henneberg (K. u. K. Hoflief.) Zürich. Muster umgehend. Briefe kosten 10 kr. Porto.

*) E rovatban megjelenő közleményekért semmi felelőssége nem vállal el a — Szerk.

A nagyszabeni általános takarékpénztár 5%-os záloglevelei, melyek az osztrák-magyar bank összes intézeteinek zálogtárgyát képezik és óvadéku szolgálhatnak állami hivataloknál, hatóságoknál, nyilvános és kir. pénztáraknál, a kincstárral kötött szerződéseknél, úgyszintén a kincstár részére elvállalt szállításoknál; továbbá letéteményezhetők a felső legfelsőbb elhatározása folytán házassági óvadék gyanánt is úgy a sorhadnál, mint a honvédségnél.

Kaphatók a folyamatos napi árbán
„J. B. Mixelbacher sen.“ czégnél
Gyulafehérvárott. 62. 1-6.

H i r d e t é s e k.
Sz. 242—1891. 59. 1-1. polg.

Hirdetmény.
Alsó-Orbó községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45896. számú igazságügyministeri rendelet 9 és 10. §-aihoz képest az egyezség megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1891. évi **április hó 22-én** d. e. 9 órája kir. törvényszéki bíró Kain Hugó ur irodájában kinttetett.

Mely határidőre a közbirtokosság tagjai még pedig azok is a kiknek az idéző végzés külön nem közbesíttetik, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idézett rendeletben megállapított következményeire ezennel idézettek.

A gyulafehérvári kir. törvényszék polgári bíróságának 1891. évi február hó 9 én t. üléséből.
Zsakó István, elnök. **Borbáth Albert,** t. jegyző.

Oppenheimer Leontin
taufolyamot nyit
francia-nyelv és irodalomból, nemkülönben elfogad előrehaladottakat a zongora művészet terén való végleges kiképzésre, fősulyt fektetve az e magasabb színvonalu zenei oktatást jellegző **összhangzattani** előadásra.

Lakás: Glöck-féle ház (Casinó szomszédságában) I. emelet. 53. 3-3.

Astmatikus
szendvedéseket alaposan gyógyítok; enyhülés még öreg betegeknél is. A betegség leírása és annak kijelentése vajjon a lábak hidegeke.
Paul Weidhaas, Dresden
Ober Blasevitz, Villa Antonia.

Meghívás.
A gyulafehérvári takarékpénztár részvényesei folyó 1891-ik év márczius hó 16-án d. u. 2 órakor az intézet saját helyiségében megtartandó
XIX. rendes közgyűlésre tisztelettel meghívattak.
TÁRGYAK:
1. Az igazgató-választmány jelentése az 1890. évi üzlet lefolyása és eredményéről.
2. A felügyelő-bizottság jelentése, valamint az 1890. évi vagyommérlegre és tiszta nyereség felosztására vonatkozó véleményes előterjesztés, esetleg a számadók felmentése.
3. 1 igazgatósági tag választása 2 évre.
4. 6 felügyelő bizottsági tag választása 2 évre.
5. 3 számvizsgáló tag választása 1 évre.
6. Az alapszabályok módosítása.
A szavazati jog gyakorlása végett felkértem a részvényesek, hogy részvényeiket a közgyűlés előtt 3 nappal a takarékpénztár saját helyiségébe beadni sziveskedjenek.
Gyulafehérvárt, 1891. február 23-án.
57. 3-3. **Az igazgatóság.**

Ügynökök. 1-3.
Tizedes mérlegek, sörtartók, varrógépek, órák, tükrök, vas sírkeresztek stb. eladására azonnal felvétetnek. Ezen ügynökséget mindenki elfogadhatja. Pályázatok:
Franco Hamácek Prága 105 0 sz. czim alatt.

Gyönyörű minták magánvevőknek ingyen és bérmentesen.
Egyetlen még eddig nem létezett **mintakönyvek** szabók számára bérmentesen és csak 20 frt betét mellett, mely összeg a megrendelés után beszámíttatik.
Öltönyökre való kelmék.
Peruvia és Dooking a magas Clerus számára, szabályszerű kelmék a cs. és k. hivatalnokai egyenruhákhoz — valamint tornászok, veteránok, tüzölőknek, billárd és járó asztaloknak való posztok. Lodenok vízmentes vadászok számára, mosókeimek, utazó-kendők (plaid) 4—14 frtig stb. Ki becsületes, tartós, olcsó, tiszta gyapjú posztót és nem mindennapi ajánlott, még a szabó munkát sem érdemlő rongyokat venni akar, forduljon
Joh Stikarofsky-hoz Brűnben
osztr. m. birodalom legnagyobb posztó-raktárához
Folytonos fél millió fityi raktárom, és világra szóló üzletem-né fogva, magától értetődő, hogy számtalan maradvány (Reste) visszamarad. Minden józan ember beletanulja, hogy ily maradványoktól mintákat szétkülöndeni lehetetlen, miután néhány száz minta rendezvény után semmi sem maradna vissza — szédeljés tehát, ha posztócégek annak dacára mintákat hirdetnek maradványokból — ezen esetben a minták egész darabokból vétetnek — s annak szándéka nyilvánvaló.
Maradványok, melyek nem tetszenek kicseréltnek vagy a pénz visszaadatik — szükséges, hogy rendelményeknél szín, ár, hosszúság kiirassék. — Szállíttatik csak utánvétel mellett, 10 frton felül bérmentesen.
Levelezés német, magyar, cseh, lengyel, orosz és francia nyelven.
50. 4-20.

Márczius hó 21-én jelenik meg Budapesten

MAGYAR HIRLAP
POLITIKAI NAPILAP
teljesen független programmal.

Szerkeszti: **Horváth Gyula,** orsz. képviselő.
Főmunkatárs: **Mikszáth Kálmán,** orsz. képviselő.
Helyettes szerkesztő: **FENYŐ SÁNDOR.**

A „Magyar Hirlap“ belső dolgozótársai, külmunkatársai és levelezői az irói kar legkiválóbb tagjaiból állanak.
A „Magyar Hirlap“ előfizetési ára: egész évre 14. — frt. negyed évre 3.50
fél évre 7. — frt. egy hónapra 1.20
A „Magyar Hirlap“ előfizetőinek lapunkat márczius 21-től április 1-ig ingyen küldjük.
Előfizetések a „Magyar Hirlap“ kiadóhivatalához:
Budapest, IV., Granátos-utca 16. sz. alá küldendők. Mutatványszámokat kívánatra ingyen.

Nyomatott a püsp. Lye. könyvnyomdában Gyulafehérvárt.